

Dinsdagmorgen, 2 maart, trek ik terug naar Popokabaka.

Telkens verlang ik naar die rustgevende brousetochten. Tijdens het eerste stuk van de trip bollen wij op een tamelijk stevige betonweg. Na een 30-tal kilometers merken wij duidelijk het uitvloeien van de hoofdstad Kinshasa in kleinere agglomeraties die getuigen van de niet te stoppen uitbreiding van Kin met zijn méér dan 12 miljoen inwoners. De huisvesting en de oppervlakte van de parceleertjes in die buitenwijken vertellen dat er hier een veel armere bevolking samenkomt.

Kinshasa ... de hoofdstad met méér

dan 12 miljoen inwoners

Na 140 km bereiken wij ons eerste rustpunt in **MBANKANA**.

Daar organiseert de SMP een gemeenschap. Vier Congolese medezussen doen er het “leven” draaien op volle toeren. Alle vier zijn zij actief in het onderwijs. Daarnaast krijgt de gekende Afrikaanse gastvrijheid er een belangrijke plaats. Mbankana is een tamelijk groot centrum waar de reizigers die de brousse verlaten de beginnende sfeer van de grootstad opsnuiven. Meestal gaat dit gepaard met een “STOP” bij de zusters, waar een straffe tas koffie of een “boule nationale” het stop-moment omdraait naar een “gulle ontmoeting”. Zij doen er ook inspanningen om de landbouw te promoten en te beoefenen. Hiervoor kregen zij een tractor.

Wij hebben er een concessie van 45 ha en meestal worden er jaarlijks grote maniok- of maïsvelden aangelegd. Ook de piscicultuur heeft er veel bijval.

De zusters betrekken er een eenvoudige woning met vier kamertjes. Het gebouwtje is eigendom van de parochie. De keuken en alle andere activiteiten worden onder de blauwe hemel geïnstalleerd.

Héél fier voeg ik eraan toe dat over een paar weken de zusters hun intrek kunnen nemen in een nieuw gebouw die ingenieur aan het afwerken is.

Mbankana is dus de poort van de Kwango-provincie.

De machtige stroom die wij een 15 km na Mbankana oversteken, draagt dezelfde naam. Of beter gezegd de provincie kreeg de naam van de stroom die haar doorkruist en die tevens de grens vormt tussen de twee landen die Congo noemen:

- de Democratische Republiek van Congo
- en Congo-Brazaville.

Eens de stroom over, start de lastige broussetocht. Gelukkig worden vele ongemakken en vermoeidheden geheel door een grootse, prachtige natuur die zijn kracht deelt en wegschenkt.

Frisse lucht opsnuiven wanneer men door de bossen trekt. De vogels naar elkaar horen roepen en stralen zonlicht in de boomkruinen zien spelen ...

Echt rustgevend. Er is ook een “onzichtbare wereld” te ontdekken. Alle bomen in het bos zijn met elkaar verbonden. Bomen ondersteunen elkaar. Het lijken net mensen die samen een familie vormen. Van hen kunnen wij echt iets leren over **liefde.**

De KWANGOstroom...

Via hun wortels strekt zich een oneindig netwerk uit naar alle andere bomen in hun dichte nabijheid. Via hun wortelpunten wisselen ze niet alleen voedingsstoffen uit, maar ze weten ook

precies hoe hun gemeenschap van bomen ervoor staat. Door onderlinge verbondenheid zorgen bomen voor elkaar. Dat mogen ontdekken schept diepere banden met de natuur.

In de Kwango-provincie, zoals elders in Afrika, zijn bomen belangrijk.

In de Kwango-provincie is ook de handel in **houtschool** héél belangrijk. Houtschool wordt gemaakt van bomen. Bomen kappen, hout verkolen door te smoren in aarden ovens, zakken vervoeren en die verkopen in de stad.

Duizenden huishoudens leven van die opbrengst.

Kilometerslang is de brousseweg afgeboord met hoge witte zakken houtschool (**één zak weegt ongeveer 50 kg.**) Vele dorpen vormen een vennootschap en maken contracten met de handelaars uit Kinshasa en omstreken.

Dagelijks rijden tientallen oude vrachtwagens de streek binnen en laden zich vol met 150 tot 200 zakken houtschool.

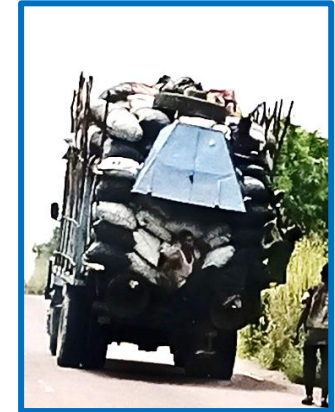
Natuurlijk is dit een drama voor de natuur, voor de bossen en de bomen. Het veroorzaakt grote ontbossingsproblemen maar bij gebrek aan elektriciteit en andere energie-middelen is er op dit moment echt geen andere oplossing mogelijk.

De Kwango-provincie paalt aan de hoofdstad Kinshasa met zijn 12 miljoen inwoners. De belangrijkste brandstof voor zeker 70% van de gezinnen is de houtschool. Eén van de grootste leveranciers zijn de dorpsmensen uit de Kwango-provincie.

De houtskool-handel is op dit moment niet weg te denken uit de streek. Die handel schenkt aan vele dorpen een “levensnoodzakelijk” inkomen. Er worden wel initiatieven uit de grond gestampt om een nieuw soort groeps-ovens te bouwen die minder hout verbruiken dan de traditionele vuurpotten. Maar dat is niet voldoende ...

Oh ja, in de toekomst moeten hun bossen beter beschermd en onderhouden worden. Men zou ook het kappen van de bomen kunnen verbieden, maar dan rekenen zij op andere productiemiddelen die dezelfde (of nog betere) inkomsten verzekeren ... en dat is zo simpel niet.

Dagelijks rijden tientallen oude vrachtwagens de streek binnen en laden zich vol met zakken houtskool....

Lieve vrienden,

Dolblij ben ik dat ik erin lukte om nog een babbeltje door te sturen vanuit Kinshasa.

Morgen trek ik terug naar de burelen van MICROCOM, de onderneming die een betere satellietverbinding in Popo kan garanderen.

Indien dat niet lukt zoeken wij wel een andere oplossing...

Dan staat de nieuwe trip naar Popokabaka voor de deur...

Ik neem jullie mee naar ons weeshuis “Orbet” en laat jullie van harte MEELEVEN in ons onvermoeibaar streven naar méér GELIJKHEID, méér WAARDERING, méér SOLIDARITEIT tussen alle mensen.

Gods ZEGEN zal ons daarbij helpen.

Van harte
Lieve Van Wijmeersch

